

Hriech a viera

Má to súvis, čo vyjadruje nadpis? Predstavte si, že vám niekto niečo rozpráva a vy mu neveríte. Čo to je? Ak sa to stáva medzi sebe rovnými a zriedkavo, asi sa cez to prenesiete bez väčších problémov. Avšak keď vám niečo rozpráva milovaná osoba, už máte iný pocit, keď pochybujete o tom, čo hovorí. K inému hodnoteniu a pocitom prídete, ak k vám prehovorí osoba, ktorá je pre vás autoritou a vy ju máte poslúchnuť. Jej reč máte brať vážne a predsa jej neveríte. Pokiaľ máte svedomie, cítite sa previnilo. Možno beriete slová milej a nadriadenej osoby aj vážne. Keď vám dáva takáto osoba pokyn, alebo má voči vám požiadavku, tak pocit viny prichádza až vo chvíli, keď konáte v rozpore s požiadavkou, alebo pokynom. Prečo sa to stalo? Dôvod protichodného konania je v nevere, vo vedomom zlyhaní. Dá sa to hodnotiť slovom zrada. Všetko to vyvoláva pocit viny, Biblia hovorí o hriechu.

Z úvahy vylúčime možnosť výhovorky, alebo argumentu, že my sme to vedeli lepšie, tak to bolo lepšie a pod. Jednoducho to, čo bolo od nás požadované, malo byť splnené. Malo to vyjadriť lásku, vďačnosť a úctu. Vyjadriť dôveru, vernosť a láskyplnú poslušnosť. Toto všetko prináša život. Je tu nezvratná pravda, že máme odpovedať na požiadavky pozitívne. Plniť ich. Tým celá situácia naberá na vážnosti a to môže zohrať veľkú úlohu v budúcnosti. Pozitívny dopad, ak bola dodržaná požiadavka, a negatívny, ak nebola splnená, ak sme zlyhali. Mimochodom nebol by život jednoduchší, keby sme boli dôveryhodní a navzájom si verili, nekľamali si a dôverovali jeden druhému? Nezvykli sme si už na to, že hovoriť polopravdy a lož patrí k životu? Zamyslíme sa a urobme s tým niečo v našich životoch.

Z toho všetkého uvažovania vyplýva, že viera a dôvera v našich životoch zohráva veľkú úlohu. Viera a dôvera, ako vidíme, je potvrdená, alebo dosvedčená tým, že ju naplňujeme skutkami. Život naplnený dosvedčenou vierou a dôverou prináša úžitok, pokoj, radosť a šťastie. Nedosvedčená viera je vyjadrením nevery a nedôvery a to má tiež svoje následky. Žiť život spôsobom, čomu verím o čom som presvedčený, to je pravý život, život v sile. Možno dnes to už neletí. Taký by mal byť život kresťana.

Čo však žiť taký život pre budúcnosť pre večnosť?

Príbeh prvých ľudí na svete nám ukazuje, že v tom zlyhali. Myslím si, ich príbeh je každému známy. Pripomeňme si iba to, že Boh povedal „*nebudete*“. Prišiel had, tento spochybnil zákaz. Človeka uviedol do pochyb, do nevery a nedôvery. Adam a Eva uverili najprv polopravde a nakoniec aj lži a podľa toho konali. Neobstáli tak povediac vo viere voči Bohu. Neverili, nedôverovali Božiemu slovu. Ich skutok bol toho dôkazom. Toto jednanie by nám ľuďom malo byť dostatočnou výstrahou. Vidíme, že nie je. Nie je, áno ako celku, nie je to masové, ale sú aj vzácné výnimky! Položme si otázku: Môžem, chcem patriť k výnimkám, byť výnimkou?

Prvý človek skutkom nepotvrdil svoju vieru. V druhej generácii vidíme tiež, akú dôležitú úlohu má viera. List Židom 11:4 „**Vierou priniesol Ábel hodnotnejšiu obeť Bohu ako Kain. Nou si získal vysvedčenie, že je spravodlivý, keď sa sám Boh priznal k jeho darom, a ňou hovorí, aj keď je mŕtvý.**“ Ak sledujeme históriu ľudstva ďalej, vidíme, že prepadlo hriechu tak, že Boh si zaumienil všetkých zničiť. Milosť a záchranu dostal iba Noach. Židom 11:7 „**Vierou Nóach, prijímuc od Boha znamenie o tom, čo ešte nebolo vidieť, s bázňou postavil koráb na záchranu svojej rodiny. Touto vierou odsúdil svet a stal sa dedičom spravodlivosti z viery.**“

Ľudia sa ani touto Božou výstrahou nepoučili. Pánu Bohu však veľmi záleží na tom, aby sme Mu verili. Ježiš Kristus pri svojom pôsobení na mnohých miestach a rozličným spôsobom učil a konal tak, aby Mu ľudia verili. Mali vieru a dôveru. Napríklad v evanjeliu Jánovom v 10, kapitole od 32 po 39 verš je napísané: „**Ježiš im odpovedal: Mnoho dobrých skutkov som vám ukázal od Otca: pre ktorý z nich ma kameňujete? Odpovedali Mu Židia: Pre dobrý skutok Ťa nekameňujeme, ale pre rúhanie, že sa Ty, človek, robíš Bohom. Odpovedal im Ježiš: Či nie je napísané vo vašom zákone: Ja som povedal: Bohovia ste. Keď tých, ktorým bolo hovorené slovo Božie, pomenovali bohmi - a Písmo nemôže byť zrušené! - prečo tomu, ktorého Otec posvätil a poslal na svet, hovoríte: Rúhaš sa! preto, že som povedal: Syn Boží som? Ak nečiním skutky svojho Otca, neverte mi, ale ak ich činím, aj keď ste mne neverili, verte tým skutkom, aby ste poznali a vedeli, že Otec je vo mne a ja v Otcovi. Znovu Ho teda chceli zlapať, ale ušiel im z rúk.**“ Pán Ježiš argumentuje slovom i skutkom a ľudia Mu neveria. To, čím je to žije, avšak iba niekoľko málo jedincov povedalo, že káže v moci. To tu ešte nebolo a to ich oslovilo. Tu v opísanom, Ho obviňujú práve z toho čo sami robia. „*Rúhaš sa!*“ Práve oni sú tí, ktorí sa rúhajú. Je tu moment, keď majú Ježišovi veriť a neveria Mu, popierajú skutočnosť; to je ich najväčší hriech. Zotvať v takomto stave, znamená byť zatratení pre večnosť. Odlúčení od Boha vo večnosti. Pán sa neodvoláva na slová, ale na dôkaz, ktorý by mali prijať z toho čo vykonal pred ich očami. Boh v ľudskom tele podáva človeku argument, argument nie slov, ale skutkov, aby v Neho veril, človek to však odmieta.

Pán Ježiš predívne koná aj v prípade úmrtia milovaného Lazára. Tu prítomných učeníkov, tých čo Ho milovali, tých ktorých On miloval a oni milovali Jeho, aj zástupy, uvádza do bolesti a zármutku. Avšak celú príhodu riadi a vedie tak, aby ON bol oslávený a ľudia mali úžitok viery. To bolo to podstatné v celom príbehu. Zármutok im neprišiel. Ježiš príbeh sme popísali v článku „Boh ľuďom“/Ján 11:1- 45/.

Pán Ježiš si dá záležať na tom, aby jeho najbližší - učeníci - mali čo najpevnejšiu vieru a tak ich riadne precvičí búrkou na jazere. Napríklad v príhode opísanej v Lukášovi 8:23 -25: „**Ako sa plavili, zaspal. Tu zniesla sa na jazero veľká povíchrca, takže ich zalievalo a boli v nebezpečenstve. Pristúpili teda a zobudili Ho volajúc: Majster, Majster, hynieme! On však, keď sa prebudil, pohrozil vetru a vlnám. I prestali a nastalo utíšenie. Povedal im: A kde je vaša viera? Oni sa však báli a divili, hovoriac medzi sebou: Kto je Tento, že rozkazuje i vetrom i vode a poslúchajú Ho?**“ Prehľbovanie a upevňovanie viery sa tu udialo prekvapujúcimi skutkami a slovami výčitky! Bohu to nevadí. Zľakni sa, vystraším Ťa, len nech je tvoja viera upevnená! To je ďalší Boží spôsob, ako cvičí a upevňuje vieru človeka. Z toho všetkého vidíme Božie cieľavedomé konanie v náš prospech. Možno, že si povieme: no dobre, veď to poznáme, smeruje to k tomu, „**Lebo milosťou ste spasení skrze vieru. A to nie sami zo seba; je to dar Boží; nie zo skutkov, aby sa nikto nechválil.**“ Efezským 2:8. Iste to je pravda!

„**Vierou na spasenie,**“

to je tá kardinálna viera. Vieme však aj to, že nie každý ju má a nie každému, komu by sme chceli, ju môžeme dať. Je to dar za ktorý nikdy dostatočne nepoďakujeme a ostávame dlžníci voči Bohu. Ostáva nám ďakovať a prosiť za upevnenie a vzrast našej viery. K tomu sa ešte vrátíme.

Vieme, že je to Duch Svätý, ktorý v človeku spôsobí tú vieru. Možno už mnohí poznajú, alebo poznali ten vnútorný hlas, ktorý nás nabádal pre život s Ježišom Kristom. Hlas nabádajúci k pokániu, hlas ktorý v nás volal po spasení a zmenenom spôsobe života. Preto Ježiš povedal: „**Ja vám však pravdu hovorím: Vám prospeje, aby som odišiel; lebo ak neodídem, Radca nepríde k vám; ale keď odídem, pošlem Ho k vám. A keď príde, poučí svet: o hriechu a o spravodlivosti a o súde; o hriechu, že neveria vo mňa; o spravodlivosti, že idem k Otcovi a viac ma nevidíte; a o súde, že knieža tohto sveta je už odsúdené.**“ Ján 16:7-11 A tiež: „**Ale Radca, ten Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mojom mene, Ten vás naučí všetkému a pripomenie vám všetko, čo som vám hovoril.**“ Ján 14:26. Do srdca ľudí prichádza Duch Svätý, o ktorom nás poučil Ježiš. Pôsobenie Ducha je tiež rečou v nás, neprijatie tejto reči je prejavom nevery. To je to odmietnutie Ducha Svätého, to je ten najväčší hriech, ktorý nebude ospravedlnený Ježišom Kristom na poslednom súde. Vytvrvalo odmietať slová Božie, výroky Biblie, je rúhaním sa proti Svätému

Duchu, proti svätému myslieniu. I spochybňovanie čo len časti Biblie, alebo určitých kníh Biblie je to samé. Koniec toho bude hrozný vo večnosti. To je táto večná pravda, ktorú Pán Ježiš vyjadril takto: „**A kto by povedal slovo proti Synovi človeka, odpustí sa mu; ale kto by hovoril proti Duchu Svätému, neodpustí sa mu ani v tomto veku ani v budúcom.**“ Matúš 12:32 A tiež: „**V pravde, hovorím vám, že všetky hriechy, aj rúhania, akokoľvek by sa synovia ľudskí rúhali, sa im odpustia; kto by sa však rúhal Duchu Svätému, nemá odpustenia naveky, ale bude vinný večným hriechom.**“ Marek 3:28,29. Z toho, čo sme si povedali, nevera slovám Ducha Svätého je nevera, ktorá nesie so sebou večné odlúčenie od Boha, peкло. Nevera je rúhaním, nevera je odmietnutím, odmietnutie je znevažovaním autority. Toto je reťaz nevery, ktorou sú ešte mnohí spútani. Teda neverou – najväčším hriechom - k večnému zatrateniu.

Vierou k spaseniu, ale celé Písmo sväté je inšpirované Duchom Svätým. V 2.liste Timoteovi 3:16 sa píše: „**Každé písmo, vdýchnuté od Boha, (je) aj užitočné učiť, karhať, napravovať a vychovávať v spravodlivosti,**“ A v 2. liste Petrovom 1:21 toto: „**...lebo nikdy z ľudskej vôle nepovstalo proroctvo, ale Duchom Svätým vedení hovorili (svätí) ľudia Boží.**“ Iné preklady hovoria o Písme vdýchnutom Duchom Svätým. I proroctvá sú výpoveďou Ducha Svätého, čo teda na to odpovieme? Vierou k spaseniu, to áno, no čo k celému Písmu, k výpovediam Ducha Svätého? Je naša viera pripravená bez problémov prijať celé Písmo sväté, aj s jeho prorockými výpoveďami? Je možné čosi prijať vierou a niečo zavrhnúť, odsunúť? Nie je to urážka Ducha Svätého? Tu ponecháme priestor každému, aby si to dobre zvážil. Avšak podotýkame, je dobre rásť vo viere a v dôvere v Ducha Svätého.

Na záver. Bohu veľmi záleží na tom aby sme Mu dôverovali, vieru dosvedčovali skutočným životom. Ježiš Kristus presvedčivo a dôsledne pôsobil, aby ľudia mali vieru v Neho a v Ducha Svätého. Viedol svojich najmilších učeníkov k tomu, aby ich viera rástla a bola upevnená. Vedel a tak aj usmerňoval, že iba s Duchom Svätým. Jeho pôsobením je možné porozumieť a prijať ďalšie pravdy. Ako hovorí apoštol Pavol – tvrdší pokrm, alebo aby sme nezostali iba pri základoch viery. Viera, ktorá v nás pôsobí spasenie by mala rásť tak, aby sme obstáli v každom boji a v každej skúške prijali proroctvá a rástli v ich porozumení. Rast znamená porozumieť a prijať celé Písmo i proroctvá. Nielen obstáť, ale byť aj pripravený, nielen ísť cestou spasenia sám a iným - blížnym o nej nesvedčiť. To je radosná stránka, rásť vo viere. Ale pozor, ľahostajnosť, ustráchanosť, odmietnutie rastu z akejkoľvek príčiny je hriech. Je hriechom, ktorý môže končiť vo večnom zatratení. Modlitbou a prijatím slov Písma - Ducha Svätého - sa od nás vzdiali hriech proti Duchu Svätému. Viera a dôvera Duchu Svätému prináša slávu Bohu a človeku upevnenie vo viere na ceste spasenia. Amen.